

Rapport

Rapport over een klacht over het regionale politiekorps Kennemerland te Haarlem.

Datum: 22 september 2012

Rapportnummer: 2012/157

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Kennemerland op 3 november 2010 onnodig geweld tegen hem gebruikt hebben. Zonder dat hij vooraf is aangesproken en zonder dat hij zich verzette tegen zijn aanhouding is een politiehond ingezet. De hond heeft hem ernstig verwond.

Bevindingen en beoordeling

I. BEVINDINGEN

Standpunt verzoeker

1. Verzoeker zou op 3 november 2010 om 1:00 uur een geheime afspraak hebben met een vrouw in de buurt van een paardenpension. Om de tijd te doden liep hij heen en weer op het terrein van het paardenpension totdat plotseling de politie kwam. Politieambtenaren kwamen met een politiehond op hem afgestormd. Volgens verzoeker stuurde de betrokken hondengeleider de politiehond op hem af, terwijl hij zich niet zou hebben verzet. Door de politiehond op verzoeker af te sturen nam de hondengeleider ook, gezien de afstand van ongeveer dertig meter tussen hem en verzoeker, het feit dat hij moe was en besepte dat hij verzoeker niet meer kon inhalen, bewust het risico dat hij de hond niet onder controle kon houden. De hond beet hem uiteindelijk geruime tijd in zijn linkervoet en -kuit. De hond liet niet meer los, ook niet nadat de hondengeleider enige malen daartoe de opdracht gaf. De politie trok de hond vervolgens van verzoeker af, waardoor een flinke hap vlees uit zijn been werd getrokken. Verzoeker ontkende dat hij tegen het hoofd van de hond sloeg of zich op andere wijze verzette. Dit was volgens hem ook niet mogelijk vanwege de hevige pijn en zijn liggende houding op de grond. Desondanks werkte de politie hem tegen de grond en sloeg hem, terwijl hij weerloos op de grond lag, met gebalde vuist op zijn kaak en oog. Verzoeker verloor daardoor zijn bewustzijn. Het slaan in het gezicht was volgens verzoeker niet nodig, aangezien een commando richting de hond om hem te doen stoppen voldoende was geweest. Bovendien zat de betrokken politieambtenaar absoluut niet in het nauw. De hondengeleider was de controle over de hond volkomen kwijt. Daarom was het gebruik van geweld volkomen onverantwoord, aldus verzoeker.

Medische verklaringen

2. Naar aanleiding van het geweldsincident onderzocht een chirurg van het ziekenhuis verzoeker dezelfde dag nog op het politiebureau. Deze stelde een medische verklaring op die, voor zover van belang, als volgt luidt: "Anamnese. Tijdens arrestatie verzet. Daardoor barstwond links in het gelaat (...). Tevens pijnlijke kaak (...). Linker onderbeen bijtwond hond. (...)". Op 8 november 2010 ging verzoeker naar zijn huisarts. Deze huisarts noteerde naar aanleiding van dit bezoek dat verzoeker in verband met "verzet bij arrestatie" was gebeten door een politiehond en dat hij een klap in zijn gezicht had

gekregen. Ook zou verzoeker tegen zijn huisarts hebben verklaard dat hij ten onrechte was opgepakt en bewusteloos was geslagen.

Standpunt politie

Melding

3. Op 3 november 2010 omstreeks 00:53 uur kregen meerdere surveillance eenheden de opdracht van de meldkamer van de politie om naar een paardenpension in Vijfhuizen te gaan. De meldkamer had namelijk de melding ontvangen dat meerdere personen probeerden in te breken in dit paardenpension. Volgens de meldkamer had de eigenaar van het pension, die op het betrokken terrein woonde, via de beveiligingsbeelden gezien dat meerdere personen met zaklampen in de kantine liepen.

Verklaring betrokken motoragent

4. De betrokken motoragent verklaarde tegenover de onderzoeker van de Nationale ombudsman dat hij deze melding kreeg en er meteen naartoe ging. Toen hij bij het paardenpension arriveerde sprak de eigenaar hem aan en vertelde dat de inbraak aan de achterkant plaatsvond. De motoragent, gekleed in uniform en daardoor duidelijk herkenbaar als politieambtenaar, ging meteen naar de achterkant van het terrein.

5. Hij zag verzoeker uit de richting van de kantine komen en vervolgens nadat verzoeker naar hem omkeek wegrennen. De motoragent bevond zich toen op vijftien á twintig meter afstand van verzoeker. Hij riep toen driemaal op zeer luide toon: 'Staan blijven, anders gebruik ik pepperspray of geweld! U bent aangehouden!'. Dit was volgens hem zo luid dat verzoeker het niet gemist kon hebben. Bovendien waren er collega's, die zich op driehonderd á vierhonderd meter afstand bevonden, die de waarschuwingen ook hadden gehoord. Verzoeker bleef echter wegrennen. Daarom rende de motoragent achter hem aan het weiland in. Hij sprong over schrikdraad en slotjes. Omdat de motoragent beenbeschermers en een motorpak aan had, die bovendien nat en glad waren van de regen, kon hij niet snel rennen. Ook gleed hij daardoor meerdere keren onderuit en kwam hij vast te zitten in de modder. Hij riep nog een aantal keer naar verzoeker dat hij moest blijven staan, maar verzoeker bleef desondanks wegrennen.

6. Nadat de hondengeleider meldde dat hij het weiland in ging, besloot de motoragent om achter te blijven. Hij moest er namelijk voor zorgen dat hij niet tussen verzoeker en de hond kwam. De hond zou anders mogelijk achter hem aan gaan. Hij hoorde de hondengeleider heel duidelijk een aantal keer roepen dat verzoeker moest blijven staan en dat anders de hond zou worden ingezet. De motoragent bevond zich toen op vijftig á zeventig meter afstand. Verzoeker zou de waarschuwingen volgens hem zeker gehoord moeten hebben. Hij bevond zich namelijk op ongeveer dertig meter afstand van de hondengeleider.

7. Verzoeker bleef echter wegrennen en sprong over een houten schutting of muurtje. De hondengeleider ging achter hem aan en sprong ook hierover. De motoragent bevond zich toen op tweehonderd á tweehonderdvijftig meter afstand en zag verder niet wat er achter

de schutting gebeurde. Het was bovendien erg donker. Hij hoorde de hondengeleider kort daarop 'assistentie collega's' roepen. Dit betekent dat er een collega in het nauw zit. Aan deze oproep moet daarom altijd de hoogste prioriteit worden gegeven.

8. De motoragent rende meteen richting de hondengeleider en verzoeker. Na tien á vijftien seconden kwam hij bij de schutting. Hij zag dat de hond in verzoekers been had gebeten en vast bleef houden. Ook zag hij dat de hondengeleider vast zat in het gaas dat net achter de schutting lag. De hondengeleider bevond zich op een meter afstand van verzoeker en de hond. De motoragent zag verder verwondingen in verzoekers gezicht. Hij had echter niet gezien dat de hondengeleider fysiek geweld had toegepast jegens verzoeker. Evenmin had hij gezien dat verzoeker de hond daadwerkelijk sloeg. Hij zag alleen dat verzoeker, die op zijn zij en gestrekt op de grond lag, slaande bewegingen maakte richting de hond en daarbij schreeuwde. De hond bleef namelijk in zijn been bijten.

9. Nadat de motoragent over de schutting was sprongen kwam hij overigens ook vast te zitten in het gaas. De hondengeleider gaf de hond het commando 'loslaten'. Daarna haalde de hondengeleider de hond al kruipend op zijn knieën van verzoeker af door de hond achteruit te trekken. Nadat de motoragent zichzelf had losgemaakt, kon hij verzoeker boeien. Hij kon verzoeker vervolgens overdragen aan collega's, zodat hij naar het politiebuisje kon worden gebracht, aldus de betrokken motoragent.

Verklaring betrokken hondengeleider

10. De betrokken hondengeleider verklaarde tegenover de onderzoeker van de Nationale ombudsman dat ook hij eerder genoemde inbraakmelding kreeg. Toen de hondengeleider aan de voorzijde van het terrein stond, kreeg hij de melding dat de inbrekers via de achterzijde van het terrein probeerden te vluchten. Omdat het terrein aan de voorzijde door middel van een groot hekwerk en een poort was afgesloten, klom hij over het hekwerk. Het hek noch de poort kon worden geopend.

11. Aan de achterzijde van het terrein zag hij op tachtig á honderd meter afstand verzoeker naar een naastgelegen weiland rennen. De hondengeleider rende achter verzoeker aan door meerdere slotjes en weilanden met schrikdraad. Hij scheen met zijn zaklamp naar verzoeker en riep drie of vier keer: 'Politie, staan blijven! Je bent aangehouden! Of de hond wordt ingezet!'. Ondanks de waarschuwingen en het harde geblijf van de hond, bleef verzoeker wegrennen. Verzoeker viel een paar keer, waardoor de hondengeleider steeds dichterbij kwam.

12. Toen hij uiteindelijk op dertig meter afstand van verzoeker was, was hij erg moe en beseftte hij dat hij verzoeker niet meer kon inhalen. Daarom besloot hij zijn hond in te zetten. Hij riep: 'Stellen!', waarna de hond achter verzoeker aan rende. Stellen is het commando om op afstand een verdachte staande te houden doordat de hond daadwerkelijk in het lichaam bijt. Een alternatief geweldsmiddel was het gebruik van zijn vuurwapen, maar dat vond hij in dit geval een te zwaar middel. Het gebruik van pepperspray was, gezien de grote afstand, niet mogelijk.

13. Verzoeker sprong over een muurtje van anderhalve meter hoog en de hond deed hetzelfde. De hondengeleider was op dat moment op ongeveer tien á vijftien meter afstand van verzoeker en bevond zich nog aan de andere kant van het muurtje. Omdat hij verzoeker hoorde schreeuwen, wist hij dat de hond hem had gebeten. Na twee á drie seconden sprong ook de hondengeleider over het muurtje. Hij kwam toen vast te zitten in gaas en puin. Hij zag dat verzoeker op de grond lag en dat de hond hem in zijn been bleef bijten.

14. Ook zag de hondengeleider dat verzoeker de hond meerdere keren met zijn vuist op zijn kop sloeg en probeerde de hond van zich af te drukken. De hondengeleider schreeuwde daarop: 'Stop met verzetten of ik gebruik geweld!'. Verzoeker bleef echter op de kop van de hond slaan. Daarom gaf de hondengeleider hem, nadat hij los kwam, twee keer een vuistslag in zijn gezicht. Daardoor stopte verzoeker zijn verzet en kon de hondengeleider de hond van zijn been halen. Het was weliswaar mogelijk om verzoekers armen vast te pakken, zodat hij stopte met slaan, maar dan had hij niet de hond van zijn been kunnen halen. Om het letsel aan verzoekers been te beperken, wilde de hondengeleider de hond zo snel mogelijk van verzoeker afhaken. Daarom besloot hij om verzoeker te slaan en het geweld tegen de hond direct te stoppen. Hij zag dit als de enige mogelijkheid. Omdat verzoeker op zijn zij op de grond lag en het erg donker was, was het niet mogelijk om hem op een ander lichaamsdeel dan het gezicht te slaan, zoals in de maagstreek. Hij wist niet meer waar hij verzoeker in het gezicht had geslagen. Hierbij wees de hondengeleider er nog op dat politieambtenaren, in geval van geweld tegen een collega of een politiehond, getraind werden om ook op het hoofd te slaan. De betrokken motoragent, die toen ter plaatse kwam, kon verzoeker uiteindelijk boeien, aldus de betrokken hondengeleider.

Politieverhoor

15. Blijkens het op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van 3 november 2010 verklaarde verzoeker tegenover de politie, voor zover van belang, het volgende. Verzoeker had een geheime afspraak in de buurt van het paardenpension. Hij was rond 1:00 uur 's nachts voorbij de poort naar achteren gefietst naar de kantine van de manege. Hij verklaarde dat hij daar wel vaker een blikje drinken haalde. Hij was de kantine niet binnen gegaan. Hij stond alleen buiten. Nadat de politie arriveerde rende verzoeker weg het weiland in. Hij wilde namelijk niet gezien worden, omdat hij een geheime afspraak had. Verzoeker weigerde verder te verklaren op de opmerking van de politie dat de hondengeleider naar hem schreeuwde dat hij moest blijven staan en dat anders de politiehond zou worden ingezet. Ook weigerde hij te verklaren waarom hij zich bleef onttrekken aan zijn aanhouding.

Meldingsformulier geweldsaanwending

Het dossier bevat een meldingsformulier geweldsaanwending van 15 november 2010 waarin de inspecteur van politie B. de door de politiehondengeleider aan hem afgelegde verklaring over de toedracht heeft weergegeven. Deze toedracht komt overeen met de verklaring van de hondengeleider tegenover de Nationale ombudsman.

Korpsbeheerder

16. De korpsbeheerder verklaarde verzoekers klacht niet gegrond. Het verzoek om schadevergoeding wees hij tevens af. Naar de opvatting van de korpsbeheerder bleef verzoeker zich onttrekken aan zijn aanhouding, was hij meerdere malen aangeroept zich over te geven en was hij meerdere malen gewaarschuwd dat de hond zou worden ingezet. Omdat verzoeker daaraan geen gehoor gaf, zette de hondengeleider volgens de korpsbeheerder op rechtmatige wijze de politiehond in. De hondengeleider was bevoegd om in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken. De korpsbeheerder achtte de inzet van de politiehond proportioneel en behoorlijk. Voorts achtte de korpsbeheerder het slaan op verzoekers hoofd gerechtvaardigd. Verzoeker gebruikte namelijk geweld door de politiehond op zijn kop te slaan. Om dit geweld te stoppen, sloeg de hondengeleider verzoeker twee keer, aldus de korpsbeheerder.

II. BEOORDELING**Behoorlijkheidsvereiste***Grondrechten*

17. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op lichamelijke integriteit is een grondrecht dat door de Grondwet (zie Achtergrond, onder 1) en internationale verdragen wordt beschermd. Het gebruik van geweld tegen personen betekent een inbreuk op dit grondrecht. Een politieambtenaar die in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening is, is echter bevoegd om op grond van artikel 8, eerste en vijfde lid, van de Politiewet 1993, geweld te gebruiken wanneer dit noodzakelijk is voor de uitvoering van zijn taak en een minder ingrijpend middel niet voorhanden is (zie Achtergrond, onder 2).

Ambtsinstructie

18. Gelet op de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (zie Achtergrond, onder 3) valt het bijten door een surveillancehond ook onder het gebruik van geweld. De inzet van een surveillancehond is een zwaar middel, waarvan behoedzaam gebruik dient te worden gemaakt en is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een surveillancehondengeleider (zie Achtergrond, onder 3).

Keuringseisen surveillancehond

19. Uit de keuringseisen waaraan een surveillancehond moet voldoen, kan aanvullend worden afgeleid onder welke omstandigheden een surveillancehond kan worden ingezet. De regelgeving bevat echter geen nadere precisering onder welke voorwaarden de surveillancehond mag worden ingezet.

Eerdere aanbeveling

20. Aangezien de bestaande regelgeving geen nadere precisering bevat onder welke voorwaarden een politiehond mag worden ingezet, deed de Nationale ombudsman de

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties in een eerder rapport (2009/076) de aanbeveling om de inzet van de politiehond in nadere regelgeving vast te leggen. Op dit moment is deze nadere regelgeving nog niet voorhanden.

Geen schending

21. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie het vereiste dat grondrechten worden gerespecteerd, in dit geval het recht op lichamelijke integriteit, niet geschonden.

Rechtmatige uitoefening van zijn bediening

22. Allereerst merkt de Nationale ombudsman op dat in dit geval niet ter discussie staat of de betrokken politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening handelde. Hij probeerde namelijk verzoeker als verdachte van een poging tot inbraak aan te houden. Ook is niet in geschil dat Binnen de hierboven geformuleerde grenzen mocht de betrokken politieambtenaar dan ook geweld gebruiken.

Inzet politiehond

23. Hoewel de Nationale ombudsman terdege beseft dat de inzet van een politiehond vanwege de mogelijk ernstige verwondingen, een zwaar gewelddmiddel is, is hij van oordeel dat de hondengeleider de politiehond in dit geval mocht inzetten. Immers, gezien de eenduidige verklaringen van de betrokken politieambtenaren alsmede hetgeen verzoeker tegenover de politie en de artsen heeft verklaard, acht de Nationale ombudsman het volgende voldoende aannemelijk. Verzoeker bevond zich rond 1:00 uur 's nachts en het tijdstip van de inbraakmelding aan de achterzijde op het terrein van een paardenpension. Dit paardenpension was aan de voorkant afgesloten door middel van een hekwerk en poort, die op slot zat. Zodra hij de in uniform geklede politieambtenaren zag, rende hij, zoals hij ook zelf heeft verklaard, direct het weiland in dat aan de achterzijde van het terrein grensde. Gelet op het voorgaande was er naar het oordeel van de Nationale ombudsman sprake van een redelijk vermoeden dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan een (poging tot) inbraak. Zowel de motoragent als de hondengeleider renden eerst achter hem aan om hem te doen stoppen. Ook riepen zij beiden dat hij was aangehouden, dat hij moest blijven staan en dat anders geweld zou worden toegepast c.q. de hond zou worden ingezet. Verzoeker voldeed echter niet aan de vorderingen van de politie en bleef wegrekken. De hondengeleider, die verzoeker niet meer kon bijhouden, was vanwege het ontbreken van een ander passend en minder ingrijpend gewelddmiddel genoodzaakt de politiehond in te zetten en deze het bevel te geven de verdachte te "stellen". De Nationale ombudsman acht de inzet van de politiehond in dit geval behoorlijk. Door, ondanks de waarschuwingen, niet te voldoen aan de vorderingen te blijven staan en te blijven wegrekken, komt het geheel voor rekening en risico van verzoeker dat de politiehond werd ingezet en dat hij daardoor, hoe ernstig en betreurenswaardig ook, verwondingen heeft opgelopen. Niet is gebleken dat de hondengeleider de hond, zoals verzoeker stelt, vanwege de afstand van dertig meter niet onder controle had. Ondanks deze afstand was de hondengeleider vrij snel, namelijk

binnen twee á drie seconden nadat de hond verzoeker in zijn been had gebeten, ter plaatse.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

Fysiek geweld

24. Niet ter discussie staat dat de hondengeleider verzoeker in het gezicht heeft geslagen. De Nationale ombudsman wijst er op dat het slaan in het gezicht niet snel kan worden aangemerkt als een passende vorm van geweld. Een vuistslag in het gezicht kan namelijk ernstig letsel tot gevolg hebben. Daarom is het geven van zo'n vuistslag slechts in zeer uitzonderlijke situaties aanvaardbaar te achten.

25. Of daarvan in dit geval sprake was, kon de Nationale ombudsman echter niet vaststellen. De lezingen over de omstandigheden waarin het geweld heeft plaatsgevonden lopen namelijk sterk uiteen. Volgens verzoeker was er in het geheel geen sprake van verzet, werkte de hondengeleider hem tegen de grond en sloeg hem zonder reden in het gezicht. De hondengeleider verklaarde echter dat verzoeker, ondanks de waarschuwing dat hij geweld zou gebruiken, zich hevig bleef verzetten door de hond meerdere malen met zijn vuist op de kop te slaan. Om het geweld tegen de hond te beëindigen en het letsel aan verzoekers been bovendien te beperken, was de hondengeleider naar zijn zeggen genoodzaakt om verzoeker te slaan. Omdat het donker was, de hondengeleider (vast in het gaas) op de grond lag en verzoeker op zijn zij op de grond lag, was het volgens de hondengeleider niet mogelijk om hem op een ander lichaamsdeel dan het gezicht te slaan, zoals in de maagstreek. Uitgaande van de lezing van de hondengeleider zou het slaan in het gezicht in deze zeer uitzonderlijke situatie gerechtvaardigd zijn. Echter, gezien de uiteenlopende lezingen en het ontbreken van getuigen van het voorval, kan de Nationale ombudsman, hoe onbevredigend ook, geen oordeel geven over dit klachtonderdeel.

Conclusie

Niet gegrond

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Kennemerland is niet gegrond ten aanzien van de inzet van de politiehond.

Geen oordeel

Voor wat betreft de klacht over het slaan in verzoekers gezicht onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Achtergrond

1. Europees verdrag voor de rechten van de mens

Artikel 8

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. Grondwet

Artikel 11

Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam.

3. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

Artikel 8, vijfde lid

De uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn.

4. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren

Artikel 1, derde lid, onder b

In dit besluit wordt verstaan onder geweld: elke dwangmatige kracht van meer dan geringe betekenis uitgeoefend op personen of zaken.

Artikel 1, derde lid, onder c

In dit besluit wordt verstaan onder aanwenden van geweld: het gebruiken van geweld en het dreigen met geweld, waaronder wordt begrepen het ter hand nemen van een vuurwapen.

Artikel 4

Het gebruik van een gewelddmiddel is uitsluitend toegestaan aan een ambtenaar:

- a. aan wie dat gewelddmiddel rechtens is toegekend, voor zover hij optreedt ter uitvoering van de taak met het oog waarop het gewelddmiddel hem is toegekend, en
- b. die in het gebruik van dat gewelddmiddel is geoefend.

Artikel 15

1. Het inzetten van een politie-surveillancehond is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een geleider bij:
  - a. de surveillancedienst, en
  - b. het optreden van de mobiele eenheid na toestemming van het bevoegd gezag.
2. Het inzetten van een AOE-hond is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een geleider bij het, na toestemming van het bevoegd gezag, optreden van een AOE of een bijstandseenheid als bedoeld in artikel 60 van de Politiewet 1993.
3. De geleider dient in het bezit te zijn van een krachtens artikel 49, eerste lid, van de Politiewet 1993 vastgesteld certificaat.

Artikel 17

1. De ambtenaar die geweld heeft aangewend, meldt de feiten en omstandigheden dienaangaande, alsmede de gevolgen hiervan, onverwijld aan zijn meerdere.
2. De melding, bedoeld in het eerste lid, wordt door de meerdere terstond vastgelegd op een daartoe door Onze Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties bij ministeriële regeling vastgestelde wijze.
3. De melding, bedoeld in het tweede lid, wordt door de korpschef binnen 48 uur ter kennis gebracht van de officier van justitie van het arrondissement waarbinnen het geweld is aangewend, dan wel door de commandant van de Koninklijke marechaussee van de officier van justitie te Arnhem belast met militaire zaken ingeval het een militair betreft, indien de gevolgen van het aanwenden van geweld daartoe naar het oordeel van de korpschef of de commandant aanleiding geven, het aanwenden van geweld lichamelijk letsel van meer dan geringe betekenis dan wel de dood heeft veroorzaakt, of gebruik is gemaakt van een vuurwapen en daarmee één of meer schoten zijn gelost.